

הנער שנאבד

אגדה סלובקית



חי פעם אדון אחד, עשיר מאוד. אך מה היא התועלת בעושר? לא היו לו ילדים, אז גם מאושר לא היה. הוא כבר לא היה צעיר אך לא אבד תקווה. ויום אחד הלך למגדת עתידות וזו אמרה לו: "יהיה לך בן, אך כדי לא לאבד אותו דאג שעד גיל שתים-עשרה לא תיגע רגלו באדמה. אחרת ייקרה אסון."

כעבור זמן אשתו אמרה לו שבקרוב ייולד להם ילד. האדון הבין שמגדת העתידות צדקה. ובאמת נולד לזוג תינוק, יפה כמו יום בהיר. האב הזמין תשע נשים מהימנות שדאגו לילד לפי התור, נשאו אותו על הידיים והשכיבו בעריסת כסף. והאב נתן להן הוראה חמורה "לבני אסור לגעת באדמה!" המטפלות שמרו בקפידה על הילד ומילאו את

ההוראה היטב. כבר קרב המועד, הילד היה כמעט בן שתים-עשרה, ואבא התחיל לתכנן חגיגת יום הולדת גדולה, כשקרה אסון. אחת המטפלות דיברה דרך החלון עם סוחר העובר ברחוב וכדי לראותו יותר טוב הניחה את הנער על הארץ. וכשהסתכלה אחריו כעבור רגע – הילד כבר לא היה שם.

ההורים התעצבו נורא. חיפשו את הילד בכל מקום, הבטיחו פרס גדול למי שימצא את הילד או את עקבותיו, אך הנער כאילו נפל לים. עברו מספר שנים. ופעם סיפרו המשרתים לאדון

"אמא, אנא תסכימי לי ללכת לשם! אשאר שם לילה אחד ואלמד אולי דבר מה. הרי שלוש מאות מטבעות זהב זה בשבילנו אוצר!"



האם לא ברצון רב, ורק אחרי בקשות רבות, הסכימה לבת שלה ללכת לבית העשירים והנערה הלכה לשם בסוף. היא ביקשה רק שלבילוי הלילה יתנו לה אוכל, עצי הסקה ונר לתאורה. אחרי שקיבלה כל הדרוש, הדליקה את הנר, נכנסה וסגרה את עצמה בחדר. שם היא ערכה שולחן, הבעירה אש בתנור, הציעה את המיטה, והתחילה

בעל הבית כי באחד החדרים של הדירה הגדולה נשמעים בחצות לילה קולות משונים. כאילו בוכה שם מישהו, מתלונן מרות, ורק לא ניתן להבחין במילים. האיש הזקן לא העז להיכנס בעצמו לחדר, אך בלבו קיווה – אולי הדבר קשור עם היעלמו של הבן? הוא הבטיח לתת פרס של שלוש מאות מטבעות זהב אם מישהו יעז לבלות לילה שלם בחדר שממנו נשמעים הקולות. בהתחלה נמצאו מתנדבים רבים שרצו לזכות בפרס גבוה, אנשים אמיצים שהבטיחו להתמודד עם כל מפלצת, אך אחרי שישבו בחדר בלילה היו מסתלקים לקראת החצות, בפחד בפני הבלתי ידוע. וכך האדון הזקן לא הצליח לפתור את סוד החדר. לא רחוק מביתו של האיש העשיר, חיה בבית קטן אלמנה ענייה עם שתי בנות. הסיפור על סוד החדר בבית של העשירים הגיע גם לאוזניהן. ואז הבת בכורה אמרה לאמא:

לבשל לעצמה ארוחה. הזמן עבר לה מהר וחצות הלילה התקרבו. ואז נשמע רעש חזק בחדר. הנערה נבהלה והסתכלה סביב אך לא ראתה דבר. אבל כעבור רגע הרעש פסק והיא ראתה בפניה בחור צעיר ויפה. הוא חייך אליה ושאל: "למי את מבשלת, יפהפה?" "לעצמי" ענתה הנערה.

פניו הצעיר נפלו אך הוא שאל עוד: "ולמי ערכת את השולחן?" "לעצמי" ענתה שוב.

פניו של הצעיר התקדרו עוד יותר. "ולמי הצעת את המיטה?" "לעצמי" ענתה.

הצעיר התחיל לבכות ממש, וכעבור רגע נעלם שוב.

למחרת הנערה סיפרה לאדון הזקן מה קרה, אך לא הסבירה לו בדיוק איך הגיב הצעיר על

תשובותיה.

בכל זאת, מאחרי שבילתה את כל הלילה בחדר, הוא נתן לה את שלוש מאות המטבעות המובטחות והיא חזרה מאושרת הביתה לאמא.

כעבור יום גם הבת השנייה, בוגדנקה, ביקשה ללכת ולשהות לילה בחדר המיוחד. אחותה סיפרה לה על מה שעבר עליה והצעירה מתוך הסקרנות



רצתה לראות את הצעיר היפה התואר.

היא נכנסה לחדר כמו שאחותה נכנסה יום קודם, והתחילה להכין לעצמה מיטה, שולחן וארוחה. היא

ואז כאילו רוח קלה נשבה בחדר ובאמצע הרצפה
הופיע פתח וסולם המוביל למטה. הצעיר התחיל
לרדת בו, ובוגדנקה, שפחדה כי כבר לא תראה
אותו יותר, החליטה ללכת אחריו. היא ירדה בסולם
בלי שהרגיש בכך ומצאה את עצמה במקום זר.
סביב נשמע רוח בין העצים, נהר זרם, פרחים
בדשא פרחו. הכל כמו על הארץ, אלא שהכל מזהב
טהור!
הצעיר הלך מהר קדימה ובוגדנקה יכלה רק בקושי
ללכת אחריו.
הוא ליטף את קליפות העצים, דיבר בנועם אל
הפרחים ולחש אליהם דברים שונים. מהיער
הסמוך עפו לקראתו ציפורים, התיישבו על כתפיו
והוא ליטף את נוצותיהן ודיבר אליהן.
ובינתיים בוגדנקה שברה ענף קטן מאחד העצים,
כדי להראות אותו לאחות ולאמא, כאשר היא תספר
להן על הפלאים שקרו לה.

הייתה עסוקה כל כך שלא הרגישה ברעש כלשהו
ופתאום ראתה לפנייה את הבחור הצעיר.
גם אותה הוא שאל:
"למי את מכינה את האוכל?"
בוגדנקה נזכרה מה סיפרה לה אחותה הבוגרת
וענתה "לעצמי" אבל הוסיפה "ואם אתה רעב, גם
בשבילך."
התבהרו פניו של הצעיר והוא שאל שוב:
"ולמי את עורכת את השולחן?"
"לעצמי.. אבל אם תרצה, גם עבורך."
הבחור התחיל לחייך ושוב שאל:
"ולמי הצעת את המיטה?"
"לעצמי, אבל תוכל לשכב בה אם תרצה לישון."
ואז הבחור נעשה שמח ממש, מחאה כף ואמר:
"כמה טוב שהכנת את הכל גם בשבילי! תכף נישב
יחד לשולחן, אך קודם עלי להיפרד מהידידים שלי,
שעזרו לי לחיות כאן כל כך הרבה זמן."

והם המשיכו ללכת והגיעו ליער שני. בוגדנקה
הסתכלה סביב והתפלאה מהיופי הסובב אותה.
עצים גבוהים, אגם מבריק, דשא שמתכופף תחת
הרגליים וכל זה מכסף טהור!



לקראת הצעיר יצאו מהיער חיות שונות ועמדו
סביבו. האיילים כופפו את קרניהם כדי שילטף
אותם, הארנבות קפצו סביב, זאבים התקרבו כדי
שיוכל ללטף את פרוותם. לכל אחד הוא אמר מילה
טובה, ונגע בכל אחד.
גם כאן בוגדנקה הורידה ענף קטן מאחד העצים

ושמה לכיס המעיל.
אחרי שהצעיר נפרד מכולם הוא הלך חזרה
ובוגדנקה אחריו. הם עלו שוב בסולם, נכנסו לחדר
והרצפה נסגרה אחריהם.
בוגדנקה שהתיישבה ליד השולחן כאילו לא קורה
כלום, כאילו היא חיכתה כל הזמן לצעיר הזה והוא
אמר.
"עכשיו, כשנפרדתי מכל החברים שלי, אוכל לשבת
לשולחן", ובוגדנקה התחילה להוציא אוכל מהתנור.
הם ישבו לשולחן והתחילו לשוחח, להתבדח,
לצחוק. והצעיר היה כה חביב שבוגדנקה לא
הרגישה איך עבר הזמן. מאחורי החלונות נראה
כבר השחר.
ובינתיים האדון הזקן התהלך באי-סבלנות בכל
הבית. הוא פחד שלנערה קרה דבר מה רע, ורצה
לראות מה קורה שם בחדר. בסוף הוא פתח את
הדלת ונדהם - ליד השולחן ישב הבן שלו יחד עם

בת של האלמנה וצוחק בקול רם.
האיש חיבק את בנו והודה לבוגדנקה, ואז בנו
הודיע לו שהתאהב בנערה שהצילה אותו מהכישוף
והוא רוצה לשאת אותה לאישה.
האדון בחדווה התחיל להכין חגיגת חתונה גדולה
ולהזמין את כל השכנים.
בוגדנקה הוציאה מהכיס את ענפי העצים שלקחה
מהארץ שתחת האדמה, ומסרה אותם לאהוב
שלה. הצעיר לקח את הענפים ואמר:
"טוב עשית. מהענפים האלה יקומו לנו שני
ארמונות - זהוב וכסוף.
הוא השליך את הענפים דרך החלון ובאותו רגע
קמו שם שני ארמונות מופלאים, שבהם בוגדנקה
חיה עם בעלה במשך כל חייה.

